

Човек који је упознао све људе на свету

Постоји на свету један човек који уопште није необичан. Он живи у Америци, у Мексику. Има око осамдесет година. Али, он је ипак нешто необичнији од свих нас: зна све људе на свету. Испричаћу вам и како је тај стари дедица упознао баш све људе на свету.

Једнога дана шетао се улицама Мексика и одједном чуо како га неко дозива шапатом:

- Дођи овамо! Да, ти...ти.

Он приђе и одговори:

- Зашто ме дозиваш и ко си ти?

- Ја сам тајни агент 333...овај Марко и зовем те зато што имам специјални тајни задатак и треба ми један обичан грађанин да зликовци не би открили о чему се ради.

- Добро, али о чему се ради?

- Морамо отићи до Париза и спречити зликовце да украду „Мона Лизу“.

- На други крај света?! Добро, али шта ја треба да радим?

- Потребно је да стојиш иза ћошка ходника и да снимиш крађу или бар да сликаш како одлазе са сликом.

- Добро, али кад ћемо да кренемо? И чиме ћемо ићи?

- Ићи ћемо авионом и то управо сад.

Тајни агент повуче дедицу за рукав и они кренуше ка приватном аеродрому на коме се налазио омањи авион. Хитро ускочише у авион и агент 333 притисну дугме за узлетање. Дедица је гледао кроз прозор и одједном угледао летећу ајкулу која је кренула да гризе крило авиона. Одједном се зачу глас пилота:

- Господине дедице, стигли смо.

Дедица се трже из сна и промрмља:

- Јој, зар већ?

Изађоше на свеж ваздух. Дедица уздахну:

- Какав лет...

Запутише се ка Лувру. Када су стигли, дедица пажљиво осмотри слику и оде у ћошак који му је агент 333 показао. Дуго је чекао и одједном заспа. Кад се пробудио, оде до слике и осмотри је са свих страна. Чучну и погледа је у очи али она је гледала у чувара на другој страни ходника. Дедица врисну:

- Не гледа ме у очи! Заменили су слику док сам спавао.

Чувар му приђе и рече:

- То је само копија јер је рам на прању.

Дедица одахну. У том тренутку окружи их густа магла. Дедица одједном чу како неко вришти. Неко га повуче за руку и у следећој секунди нађе се у мрачној просторији. Када су му се очи навикле на мрак виде како неко седи поред њега на столици завезан конопцима. Дедица га упита:

- Ко си ти?

- Ја сам Мона Лиза и они зликовци су ме извукли из слике а чувар те је преварио. Зликовци су платили чувару да ми преправи четкицом очи тако да гледају само у једну страну.

Дедица се тада запита како ће изаћи из те мрачне собе без прозора и врата. Наслони се на зид а он се окрену и они се створише у ходнику музеја.

- Тајни пролаз! - повика дедица.

У том тренутку тајни агент 333 дотрча и рече:

- Господине дедице, да ли сте успели да спасите „Мона Лизу“?

- Јесам, али зликовци су је извукли из слике.

Тајни агент рече:

- Знам како се увлаче људи у слике.

- Како? - запита Мона Лиза.

- Каже се умпалабумпала док гледаш у рам.

Мона Лиза тако учини и створи се у слици.

И од тог дана директор музеја је дедицу почео награђивати верним копијама слика из његовог музеја. Дедица се тог дана доселио у Париз. Следећих година много је путовао и упознао доста људи али му је један човек највише остао у сећању. То је био чаробњак Дазлфасл који је дао дедици чаробну птицу која је могла да га пренесе у било коју земљу. Дедица је захваљујући њој упознао доста људи. А захваљујући тим људима које је упознао, упознао је још људи. А захваљујући тим људима упознао је и друге људе. Затим је упознао пријатеље тих људи и рођаке тих пријатеља. Па даље познанике рођака тих пријатеља а преко њих и њихове комшије. И тако унедоглед. Тако је један обичан дедица, само захваљујући случају, постао необични чудесни свељудозналац.